

บทลงโทษของพระภิกษุที่ปาราชิกสิกขาบท 1 Legal Punishment of Monks to Major Offences Training Rule 1

พันตำรวจโทพิชิตกาล พันธุ์วัฒนา¹

Police Lieutenant Pitsarn Phanwattana¹

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ศึกษาบทลงโทษของพระภิกษุที่ปาราชิกสิกขาบท 1 ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อทำความเข้าใจและแสวงหาบทลงโทษที่ควรจะเป็นต่อพระภิกษุที่อาบัติปาราชิกสิกขาบท 1 ซึ่งปาราชิกสิกขาบทนี้เป็นการกระทำที่มีความผิดขั้นสูงสุดที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติห้ามมิให้พระภิกษุเสพเมณฑนทรงปรับอาบัติปาราชิกแก่พระภิกษุผู้ล่วงละเมิดต้องขาดจากความเป็นพระ (อาบัติที่เป็นปาราชิกประกอบด้วย (1) การเสพเมณฑนทั้งมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน (2) การลักทรัพย์ (3) การฆ่ามนุษย์ และ (4) การอวดมนุสสรกรรม) โดยปาราชิกเปรียบตั้งโทษประหารของพระภิกษุ พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่าพระภิกษุที่กระทำความผิดในสี่เรื่องดังกล่าวเหมือนกับหินที่แตกแล้วไม่สามารถต่อได้อีก พระรูปใดทำผิดพระวินัยต้องลาสิกขาทันทีและไม่สามารถกลับมาบวชใหม่ได้ พระภิกษุที่ต้องปาราชิกจึงเปลี่ยนสถานะจากผู้เผยแผ่ศาสนาเป็นฆราวาสหรือปุถุชนคนธรรมดาซึ่งบางรายที่กระทำความผิดฐานเสพเมณฑนได้รับบทลงโทษตามพระธรรมวินัยในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 แต่ไม่ต้องรับโทษต่อกฎหมายบ้านเมืองหรือกฎหมายอาญา สามารถใช้ชีวิตเป็นปกติเสมือนไม่ได้ก่อความผิดใด จึงควรมีการแก้ไขกฎหมายอาญาและกฎหมายแพ่งมาตราฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2511) ว่าด้วยการลงนิคหกรรมเพื่อให้เกิดความชัดเจนและรัดกุมเพื่อเอาผิดกับพระภิกษุที่อาบัติปาราชิกสิกขาบท 1

คำสำคัญ : พระภิกษุ, ปาราชิก, เสพเมณฑน

¹ ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์ คณะตำรวจศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

¹ Doctor of Philosophy Program in Public Administration Faculty police science, Police Cadet

Abstract

The objective of this article study legal punishment of monks to major offences training rule 1. Use qualitative approach for knowledge and chaseLegal punishment of monks to major offences training rule 1. This article is one in which a major offences training rule 1 guilty highest Buddha Law prohibits priests sexual intercourse. God punish the monk who breaks the religious discipline to major offences priests who have abused the lack of a priest. (Misdemeanor were composed major offences (1) sexual intercourse, both man and beast (2), burglary (3) to kill the man, and (4) show the pranksters). Major offences like a monk, Buddha of the death penalty, he said. The four offenders in such matters as the rock that can not be for another. The abuse must be worn immediately and can not return to ordain new. Major offences's priests were change the status of a secular or religious ordinary layman. Some of the offenders had been punished as sexual intercourse Discipline Act 2505, but the clergy impunity to public law or criminal law. Can live as normally as not committed any offense. It should be amended Criminal Law and the Synod No. 11 (2511) with a new example. Action to achieve a clear and concise to get off to a monk at major offences training rule 1

Keywords : Monks, Major offences, Have a sexual intercourse

บทนำ

ความหมายและที่มาของอาบัติปาราชิกสิกขาบท 1

ปาราชิกเป็นประเภทของโทษที่สูงสุดที่เกิดจากการล่วงละเมิดสิกขาบทครุกาบัติ ซึ่งเรียกว่า อาบัติปาราชิก (พระไตรปิฎก, 2557) คำศัพท์ของปาราชิกแปลว่า ยังผู้ต้องพ่ายหมายถึง ผู้ต้องพ่ายแพ้ในตัวเองที่ไม่สามารถปฏิบัติในพระธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ทั้งสิ้น 4 สิกขาบท ได้แก่ (1) เสพเมถุน (2) ถู้อาหารที่อยู่ที่เจ้าของไม่ได้ให้มาเป็นของตน (3) พรากกายมนุษย์จากชีวิต และ (4) กล่าว

อวดอุตริมนุสสรรมที่ไม่วจริงอาบตีปาราชิกทั้ง 4 เป็นอาบตีหนักที่เรียกว่า“อเทกัจฉา” คือ ไม่วสามารถแก้ไขได้เลย (พระอาจารย์คักฤทธิ์ โสตถิมโล, 2552)

ปาราชิกสิกขาบท 1 ว่าด้วยการเสพเมณุมมีปฐมเหตุในการบัญญัติถึงสามครั้ง โดยพระบัญญัติครั้งแรกเรียกว่า มูลบัญญัติหรือบัญญัติเดิม ส่วนการบัญญัติซ้ำสิกขาบท ครั้งต่อๆ มาเรียกว่า อนุบัญญัติ ซึ่งรายละเอียดดังนี้ (พระไตรปิฎก, 2557)

มูลบัญญัติ อนึ่ง ภิกษุใดเสพเมณุมเป็นปาราชิก หาสังวาสมิได้

อนุบัญญัติ ก. อนึ่ง ภิกษุใดเสพเมณุมธรรมโดยที่สุดแม้วในสัตว์เดรัจฉาน ตัวเมียเป็นปาราชิก หาสังวาสมิได้

อนุบัญญัติ ข. อนึ่ง ภิกษุใดถึงพร้อมด้วยสิกขาบทและอาชีพของภิกษุทั้งหลายแล้วไม่วบอกคีนสิกขาไม่วทำความเป็นผู้ทุพพลให้แจ่งเสพเมณุมธรรมโดยที่สุด แม้วในสัตว์เดรัจฉานตัวเมียเป็นปาราชิก หาสังวาสมิได้

สาเหตุที่พระพุทเจ้าทรงบัญญัติสิกขาบทนี้ปรากฏในต้นบัญญัติว่า บุตรของ เศรษฐีคนหนึ่งชื่อสุทินัน พังธรรมจากพระพุทเจ้าแล้วเลื่อมใสต้องการอุปสมบทใน พระพุทศาสนาแต่พระพุทเจ้าไม่วประทานการอุปสมบทเพราะบิดามารดาไม่วอนุญาต สุทินันจึงไปขอและได้รับการอนุญาตจึงได้อุปสมบท หลังจากนั้นไม่นานบิดามารดา ประสงค์ให้สุทินันลาสิกขาเพราะประเพณีอินเดียสมัยนั้นหากครอบครัวใดไม่มีบุตร สืบสกุลทรัพย์สมบัติต้องตกเป็นของแผ่นดิน แม้วทางบ้านจะเอาทรัพย์สมบัติมาล่อก็ไม่ยอม ลาสิกขา บิดามารดาจึงพารรยาเก้าวของสุทินัน เมื่อครั้งเป็นฆรวาสมาชกขวนให้สึก แต่ก็ยังไม่เป็นผล ดังนั้นจึงขอพิพพันธุจากสุทินันไว้สืบสกุลเพราะยังไม่มียบุตร ซึ่งช่วง เวลานั้นยังไม่วได้บัญญัติพระวินัยห้ามภิกษุเสพเมณุมกับบุคคลอื่น พระสุทินันจึงเข้าใจว่า เป็นเรื่องที่ทำได้จึงมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาเก้าวของตนจนตั้งครรภ์ได้สมใจ บิดามารดา ต่อมาภิกษุทั้งหลายทราบเรื่องราวจึงนำความกราบทูลพระพุทเจ้า พระองค์ จึงทรงเรียกประชุมและไต่สวนแล้ว จึงบัญญัติพระวินัยห้ามไม่วให้ภิกษุเสพเมณุมกับบุคคล อื่น (พระสุทินันไม่วต้องอาบตีปาราชิกเพราะเป็นต้นบัญญัติ)

ต่อมาภิกษุชาววัชชีบุตรเข้าใจว่าห้ามเฉพาะเสพเมณุมกับมนุษย์ จึงเสพเมณุม กับลิงตัวเมีย ความทราบถึงพระพุทเจ้าจึงทรงบัญญัติสิกขาบทเพิ่มเติม (อนุบัญญัติ) ห้ามภิกษุเสพเมณุมแม้วในสัตว์เดรัจฉาน ภิกษุใดเสพเมณุมขาดจากความเป็นภิกษุ แม้วขออุปสมบทอีกก็อุปสมบทไม่วได้

สิกขาบทนี้เป็นประเภทสัจตกะมีเจตนาเท่านั้นจึงต้องอาบัติ และเป็นประเภทอนาถตติกะ คือ เสพด้วยตนเองเท่านั้น จึงต้องอาบัติ สิ่งอื่นเสพไม่ต้อง แต่ถ้าสั่งให้เขามาเสพกับตนก็ยังคงอยู่นั่นเอง ดังตัวอย่างในวินิตัตถุคือเรื่องที่พระพุทธเจ้าทรงวินิจฉัยไว้ เช่น พระภิกษุรูปหนึ่งปลอมตัวเป็นคฤหบดีไปเสพเมถุนธรรมด้วยคิดว่า การทำอย่างนี้เราจะไม่ต้องอาบัติ ต่อมาเกิดความกังวลใจว่าเราต้องอาบัติปาราชิกหรือไม่หนอ จึงนำเรื่องนี้ไปกราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าให้ทรงทราบ พระองค์ตรัสว่า เธอต้องอาบัติปาราชิก และอีกเรื่องที่ไม่มีเจตนาไม่เป็นอาบัติ คือ ภิกษุรูปหนึ่งจำวัดกลางวันอยู่ในป่าชาติยาน เมืองภัททิยะ ขณะที่จำวัดหลับอยู่นั้นอวัยวะทุกส่วนของท่านถูกลมร่าเหยให้แข็งตัว หญิงคนหนึ่งมาพบเห็นเข้าจึงนั่งคร่อมองคชาตทำการจนพอใจแล้วจากไป ภิกษุทั้งหลายเห็นองคชาตของภิกษุนั้นประอะเปื้อน จึงนำเรื่องนี้ไปกราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าให้ทรงทราบ พระองค์ตรัสว่าองคชาตแข็งตัวด้วยเหตุ 5 อย่าง คือ เกิดความกำหนัด ปวดอุจจาระ ปวดปัสสาวะ ถูกลมร่าเหยพัดและถูกบุงขน แต่องคชาตของภิกษุนั้นมิได้แข็งตัวเพราะความกำหนัดเพราะเธอเป็นพระอรหันต์และเธอก็ไม่ต้องอาบัติ (พระไตรปิฎก, 2557; คทาวัฐ วีระวงษ์, 2554)

เหตุที่ต้องปาราชิกในสิกขาบท 1

เหตุที่ต้องปาราชิกในสิกขาบท 1 รายละเอียดดังนี้ (พระไตรปิฎก, 2557)

1. กับหญิง 3 จำพวก คือ สัตว์เดรัจฉานตัวเมียแม้แต่สัตว์เล็กๆ อย่างนก ปลา แมว ตั๊กแกก็เป็นถือว่าปาราชิก มนุษย์ผู้หญิงและอมมนุษย์ผู้หญิง เช่น ภูตผี นาค ยักษ์ อสูรกาย เทพธิดา ทางปาก ทางช่องอวัยวะสืบพันธุ์ ทางช่องทวารหนัก หรือช่องใดๆ ของหญิง ทั้งสามพวกนี้ที่ภิกษุสามารถสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปได้ แม้เพียงเท่าเมล็ดงาเดียวแล้วมีความยินดีในการสอดเข้า คงอยู่ ถอนออกเพียงอย่างเดียวหนึ่ง ถือเป็นปาราชิก

2. กับพวกที่มี 2 เพศในร่างเดียวกัน จะเป็นมนุษย์หรืออมมนุษย์ ทางปาก ทางช่องอวัยวะสืบพันธุ์ ทางช่องทวารหนักหรือช่องใดๆ ของพวกที่มี 2 เพศ ในร่างเดียวกันที่ภิกษุสามารถสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปได้แม้เพียงเท่าเมล็ดงาเดียวแล้วมีความยินดีในการสอดเข้า คงอยู่ ถอนออกเพียงอย่างเดียวหนึ่ง ถือเป็นปาราชิก

3. กับบัณฑิตเอกศักดิ์ ตามพจนานุกรมพุทธศาสนของพระธรรมปิฎก คือ กะเทย คนที่ไม่ปรากฏว่าเป็นเพศชายหรือเพศหญิง ได้แก่ กะเทยโดยกำเนิด ชายผู้ถูกตอนที่เรียกว่าขันที และชายมีราคะกล้าประพฤตินอกจารีตในทางเสพกามและยั่ววนชายอื่น ให้เป็นเช่นนั้น เสพเมถุนธรรมทางช่องปาก ทางทวารหนักหรือช่องใดๆ ของบัณฑิตเอกศักดิ์ ที่พระภิกษุสามารถสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปได้แม้เพียงเท่าเมลิตงาเดียวแล้วมีความยินดีในการสอดเข้า คงอยู่ ถอนออกเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง ถือเป็นปาราชิก

4. ชาย 3 พวก คือ สัตว์เดรัจฉานตัวผู้ มนุษย์ผู้ชาย อมนุษย์ผู้ชาย เช่น เทวดา ทางช่องปาก ทางทวารหนักหรือช่องใดๆ ของชาย 3 พวกนี้ที่ภิกษุสามารถสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปได้ แม้เพียงเท่าเมลิตงาเดียวแล้วมีความยินดีในการสอดเข้า คงอยู่ ถอนออกเพียงอย่างใดอย่างหนึ่งถือเป็นปาราชิก

5. แม้นภิกษุรูปหนึ่งถูกภิกษุอื่นที่ไม่เป็นมิตรกัน กลั่นแกล้งพามนุษย์ผู้หญิง มาถึงที่พีกแล้วกระทำการใดๆ ที่ให้มนุษย์ผู้หญิงสามารถสอดใส่อวัยวะเพศของภิกษุผู้ถูกกลั่นแกล้งเข้าไปในช่องใดๆ ของมนุษย์ผู้หญิงนั้นที่สามารถสอดใส่อวัยวะเพศของภิกษุได้ แม้นเพียงเมลิตงาเดียว แล้วภิกษุผู้ถูกกลั่นแกล้งนั้นมีความยินดีในการสอดเข้า ยินดีในการหยุดอยู่ภายในช่องนั้น ยินดีในการชักออกเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง ภิกษุผู้ถูกกลั่นแกล้งนั้นต้องอาบัติปาราชิก

6. แม้นภิกษุรูปหนึ่งถูกภิกษุอื่นที่ไม่เป็นมิตรกัน กลั่นแกล้งพาร่างมนุษย์หญิง ที่หลับหรือที่เมาไม่รู้ตัว หรือที่เป๋นบ้า หรือที่เฉลอหมดสติ หรือที่ตายแล้ว แต่ยังไม่ถูกสัตว์กัดกิน ภิกษุรูปนั้นถูกกระทำการใดเป็นเหตุให้อวัยวะเพศสอดใส่เข้าไปในช่องปาก ช่องอวัยวะเพศหญิง ช่องทวารหนัก หรือช่องใดๆ ที่อวัยวะเพศของภิกษุสามารถสอดใส่เข้าไป แม้นได้เพียงเมลิตงาเดียว ภิกษุผู้ถูกกลั่นแกล้งมีความยินดีในการสอดเข้า ยินดีในการหยุดอยู่ภายในช่องนั้น ยินดีในการชักออกเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง ภิกษุผู้ถูกกลั่นแกล้งนั้นต้องอาบัติปาราชิก

ในสิกขาบทนี้ลักษณะที่ภิกษุได้รับการยกเว้นไม่ต้องอาบัติมี 5 ประการคือ

- (1) ภิกษุไม่รู้ตัวหรือถูกบังคับแต่ไม่ยินดี
- (2) ภิกษุบ้าเสียสติ
- (3) ภิกษุมีจิตฟุ้งซ่าน
- (4) ภิกษุมีทุกขเวทนาหนักกระสับกระส่ายไม่รู้สีกตัว และ
- (5) ภิกษุผู้เป็นต้นบัญญัติ (พระสุทินน์)

ตัวอย่างที่พระพุทธเจ้าวินิจฉัยในสิกขาบท 1

1. ภิกษุปลอมเป็นผู้ครองเรือนหรือปลอมเป็นเดียรัฎถ์ไปเสพเมถุนธรรม พระองค์ตรัสตอบว่าเธอต้องอาบัติปาราชิก

2. ภิกษुरुพหนึ่งเสพเมถุนธรรมกับมารดา หรือบุตรสาว หรือน้องสาวตนเอง ด้วยคิดว่าไม่อาบัติ ต่อมาเกิดความกังวลใจจึงไปกราบทูลถามพระพุทธเจ้า พระองค์ตรัสตอบว่าเธอต้องอาบัติปาราชิก

3. ภิกษुरुพหนึ่งหลังอ่อนมากสามารถนำปากตนเองมาอมอวัยวะเพศได้เกิดความกำหนัดทางกามจึงใช้ปากตนเองอมอวัยวะเพศของตนเอง ต่อมาภิกษุหลังอ่อนมากกังวลใจ จึงไปกราบทูลถามพระพุทธเจ้า พระองค์ตรัสตอบว่าเธอต้องอาบัติปาราชิก

4. ภิกษुरुพหนึ่งไปบิณฑบาตเห็นเด็กหญิงนอนอยู่บนตั่งเกิดความกำหนัดจึงสอดนิ้วหัวแม่มือเข้าไปในอวัยวะเพศที่เล็กของเด็กหญิง ต่อมาภิกษुरुพนั้นกังวลใจจึงไปกราบทูลถามพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าตรัสตอบว่าเธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

5. ภิกษुरुพหนึ่งเกิดความรักหญิงสาวคนหนึ่ง ต่อมาหญิงสาวตายกลายเป็นกระดูกเคลื่อนกลาดในป่าช้า ภิกษुरुพนั้นเข้าไปเก็บกระดูกมาเรียงต่อกันแล้วจรดปลายอวัยวะเพศลงที่กำหนดว่าเป็นอวัยวะเพศของหญิงสาวที่ตายแล้ว ต่อมาภิกษुरुพนั้นกังวลใจจึงไปกราบทูลถามพระพุทธเจ้า พระองค์ตรัสตอบว่าดูก่อนภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิกแต่ต้องอาบัติทุกกฏ

6. ภิกษुरुพหนึ่งมีความกำหนัดจึงได้ถูกต้องรูปปั้นหรือรูปอวัยวะเพศหญิง ต่อมาภิกษुरुพนั้นกังวลใจ จึงไปกราบทูลถามพระพุทธเจ้า พระองค์ตรัสตอบว่าดูก่อนภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปาราชิก แต่ต้องอาบัติทุกกฏ

7. ภิกษุที่สูนพระเดินไปตามถนน สตรีผู้หนึ่งเห็นท่านแล้วกล่าวนิมนต์หยุดประเดี๋ยวก่อน ดิฉันจักไหว้ นางนั่งไหว้พลางพลิกผ้าอันตราวสกขึ้นแล้วได้อมอวัยวะเพศของภิกษุสูนพระด้วยปากของนาง ภิกษุสูนพระกังวลใจ จึงไปกราบทูลถามพระพุทธเจ้า พระองค์ตรัสถามว่าเธอยินดีหรือไม่ พระสูนพระกราบทูลว่าข้าพระพุทธเจ้าไม่ยินดี พระเจ้าค่ะ พระพุทธเจ้าตรัสตอบว่าดูก่อนภิกษุ ภิกษุไม่ยินดีไม่ต้องอาบัติ

ทั้งนี้อาบัติสังฆาทิเสส 13 สิกขาบท 1 เช่น ห้ามทำน้ำอสุจิให้เคลื่อน ห้ามจับต้องกายหญิง ห้ามพูดเกี่ยวกับหญิง ห้ามพูดล่อหญิงให้บำเรอตนด้วยกาม ส่วนอาบัติ

สังฆาติเสสหมายถึง ความผิดในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งในจำนวน 13 ข้อ เช่น มีความกำหนัดอยู่แล้วจับต้องกายหญิง มีความกำหนัดอยู่แล้วพุดเกี้ยวหญิง เป็นสื่อชักให้ชายหญิงเป็นสามีภรรยากัน การพุดล่อหญิงให้บำเรอตนด้วยกามเป็นต้น พระภิกษุผู้กระทำความผิดเรียกว่า ต้องสังฆาติเสสเป็นโทษระดับกลางต้องรับโทษอยู่กรรม ทรมาณตน จึงจะพ้นอาบัติ การอยู่กรรมทรมาณตน คือ การอยู่ในที่สงบในช่วงเวลาหนึ่ง สำนวณกายใจ ใคร่ครวญพิจารณาโทษของตนแล้วตั้งใจไม่กระทำความผิดเช่นนั้นอีก ส่วนอาบัติทุกกฎคือ “ทำไม่ดี” ชื่ออาบัติเบาอย่างหนึ่ง เป็นความผิดถ่วงลงมาจาก ปาฏิเทสนียะเช่น ภิกษุสวมเสื้อ สวมหมวก ใช้ผ้าโพกศีรษะต้องอาบัติทุกกฎเป็นต้น

ความมุ่งหมายของสิกขาบท

พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติพระวินัยแต่ละข้อรวมเป็นสิกขาบทมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถแยกออกเป็น 4 จุดประสงค์ใหญ่ได้แก่ (1) เพื่อประโยชน์แก่พระภิกษุโดยรวม (2) เพื่อประโยชน์คือความดีงามแห่งชีวิต (3) เพื่อประโยชน์แก่พุทธศาสนิกชน และ (4) เพื่อประโยชน์แก่พระศาสนารายละเอียดดังนี้ (พระอาจารย์ คีกรุทธิ์ โสทธิณโล, 2552)

จุดประสงค์เพื่อประโยชน์แก่พระภิกษุโดยรวม

1. สังฆะสุกฺขุตายะ เพื่อความยอมรับว่าดีแห่งสงฆ์ คือ เพื่อความดีงามของสถาบันสงฆ์ทั้งหมด ที่ยอมรับว่าดีแห่งสงฆ์หมายถึง พระพุทธเจ้าไม่ได้บัญญัติโดยการบังคับกดขี่ตามพระพุทธอำนาจ แต่ทรงบัญญัติสิกขาบทโดยการยอมรับจากสงฆ์ว่าที่บัญญัติเช่นนี้เป็นสิ่งที่ดีแก่ส่วนรวม เพื่อให้เกิดผลดีร่วมกันและทุกฝ่ายต่างให้การยอมรับ

2. สังฆะผาสฺตายะ เพื่อความผาสุกของพระสงฆ์หมายถึง เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยดี นอกจากพระสงฆ์ดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันด้วยความเรียบร้อยแล้วต้องเกิดความสบายแก่ทุกฝ่ายด้วยประโยชน์เฉพาะบุคคล

3. ทุมมังกุณฺถํ ปุคฺคะลานํงฺ นิคฺคะหายะ เพื่อกำราบคนหน้าด่านไม่มีวางอายุ กล่าวคือหากพระองค์ไม่บัญญัติสิกขาบทชี้โทษให้เห็นว่าอะไรถูกอะไรผิด อะไรมีโทษน้อย อะไรมีโทษมาก คนที่หน้าด่านไร้วางอายุเหล่านี้เมื่ออุปสมบทเข้ามาแล้วก็จะทำอะไรได้ทุกอย่างตามใจชอบเพราะถือว่าไม่มีข้อห้าม

4. เปسهลานัง ภิกขุณัง ผาสุวิหระตายะ เพื่อความอยู่ผาสุกของภิกษุผู้มีศีล หมายถึง การบัญญัติสิกขาบทเพื่ออนุเคราะห์ผู้ที่มีศีล คนเหล่านี้มักมีความละเอียดสงบเสงี่ยมเรียบร้อย อ่อนน้อมถ่อมตน ไม่สร้างความรำคาญให้แก่ผู้อื่น หากพระองค์ไม่บัญญัติสิกขาบทท่านที่มีศีลเหล่านี้จะอยู่ด้วยความลำบากเพราะจะถูกรบกวนจากคนที่ไร้ยาจายคอยสร้างปัญหาสร้างความรำคาญให้

จุดประสงค์เพื่อประโยชน์คือความดีงามแห่งชีวิต

5. ทิฏฐะธัมมิกานัง อาสะวานัง สังวะระยยะ เพื่อปิดกั้นโทษความเสียหายที่จะเกิดขึ้นในปัจจุบันหมายถึง การบัญญัติสิกขาบทเพราะคำนึงถึงผลดีและผลร้ายที่จะเกิดขึ้นกับชีวิตของผู้บวช เช่น ถูกชกต่อยถูกตีด้วยไม้ถูกตัดมือตัดเท้าถูกลงโทษ ตามกฎหมายบ้านเมืองในลักษณะต่างๆ ตามสมควรแก่ความผิดตลอดถึงการเสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติยศเป็นต้น เมื่อพระองค์บัญญัติสิกขาบททำให้ผู้บวชมีความสำรวมระวังมากขึ้น เป็นการป้องกันไม่ให้โทษดังกล่าวเกิดขึ้นในขณะที่กำลังบวชอยู่

6. สัมปะรายิกานัง อาสะวานัง ปะฏิฆาตายะ เพื่อปิดกั้นโทษความเสียหายที่จะเกิดในอนาคต เป็นการป้องกันผลร้ายที่จะเกิดขึ้นกับชีวิตของผู้บวชในอนาคต อันเนื่องมาจากผลแห่งบาปกรรมที่ไม่สำรวมระวังในความเป็นพระ ท่านแสดงโทษของการผิดศีลไว้ได้แก่ บ้านแตกสาแหรกขาด ทรัพย์สินสมบัติล่มจม ร่างกายเกิดโรคร้ายเบียดเบียน

จุดประสงค์เพื่อประโยชน์แก่พุทธศาสนิกชน

7. อัปะสันนानัง วา ปะสาทายะ เพื่อให้เกิดความเลื่อมใสแก่ผู้ที่ยังไม่เลื่อมใส
8. ปะสันนानัง วา ภิชโยภาวายะ เพื่อให้ผู้เลื่อมใสแล้วมีความเลื่อมใสยิ่งขึ้น
ประโยชน์แก่พุทธศาสนิกชนทั้งสองข้อนี้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนเอง คือ เมื่อคนเป็นอันมากได้เห็นพระสงฆ์ผู้สมบูรณ์ด้วยศีล งดงามด้วยอาจารย์จะเกิดความเลื่อมใส และผู้ที่เลื่อมใสอยู่แล้วก็จะเกิดศรัทธามากยิ่งขึ้นนำไปสู่การประพฤติปฏิบัติตามธรรมะ คำสั่งสอนเพื่อเข้าสู่ความดีที่สูงยิ่งขึ้นไป

จุดประสงค์เพื่อประโยชน์แก่พระศาสนา

9. สัทธัมมัญญูชยา เพื่อความดำรงมั่นแห่งพระสัทธรรมคือ เมื่อมีการบัญญัติสิกขาบทภิกษุทั้งหลายย่อมเรียนสิกขาบทและพระพุทธรวจนะเมื่อปฏิบัติสิกขาบทตามที่ทรงบัญญัติไว้ ย่อมได้บรรลุโลกุตตรธรรมที่ตนจะพึงบำเพ็ญข้อปฏิบัติแล้วบรรลุได้

ด้วยความปฏิบัติ เพราะฉะนั้นพระสัทธรรมทั้งหมดถือว่าเป็นสภาพตั้งอยู่ยั่งยืนนาน ด้วยลักษณะทบัญญัติ

10. วินะยานุคะหยาละ เพื่ออนุเคราะห์พระวินัยคือทำให้มีบทบัญญัติสำหรับใช้เป็นหลักเกณฑ์จัดระเบียบของหมู่ สนับสนุนความมีวินัยให้หนักแน่นมั่นคงยิ่งขึ้น

ทั้งนี้อานิสงส์ของการประพฤติพรหมจรรย์ในสิกขาบท 1 มีอยู่มากมาย เช่น (1) ทำให้ปลอดโปร่งใจไม่ต้องกังวลหรือระแวง (2) ทำให้เป็นอิสระเหมือนนกน้อยในอากาศ (3) ทำให้มีเวลามากในการทำความดี (4) ทำให้เป็นที่สรรเสริญของบัณฑิตทั้งหลาย (5) ทำให้ศีล สมาธิ ปัญญา เจริญรุดหน้าไม่ถอยกลับ และ (6) ทำให้บรรลุมรรคผลนิพพานได้โดยง่าย ซึ่งความมุ่งหมายที่สำคัญของสิกขาบท 1 หรือการประพฤติพรหมจรรย์มีเป้าหมายให้พระภิกษุในพระพุทธศาสนาต้องประพฤติพรหมจรรย์หรือมีความประพฤติอันประเสริฐอันหมายถึง การประพฤติตนตามคุณธรรมต่างๆ ทั้งหมดในศาสนาให้เคร่งครัดยิ่งขึ้นเพื่อป้องกันไม่ให้กิเลสฟุ้งกลับขึ้นมาอีกจนกระทั่งหมดกิเลส ซึ่งต้องผ่านขั้นตอนต่างๆ ตามภูมิชั้นของจิต โดยพระพุทธเจ้าทรงค้นพบว่าจิตของคนเราอาจแบ่งภูมิชั้นได้เป็น 4 ระดับตามการฝึกฝนตนเอง (พระไตรปิฎก, 2557)

1. กามาวจรภูมิ เป็นขั้นที่ท่องเที่ยวอยู่ในกามารมณ์ยังยุ่งเกี่ยวกับกามคุณอยู่ได้แก่ ภูมิจิตของคนสามัญทั่วไป

2. รูปาวจรภูมิ เป็นขั้นที่ท่องเที่ยวอยู่ในรูปารมณ์ มีความสุขความพอใจอยู่ในอารมณ์ของรูปฌานได้แก่ ภูมิจิตของผู้ที่ฝึกสมาธิมากจนกระทั่งใช้รูปฌาน เมื่อมีชีวิตอยู่ไม่สนกามารมณ์อิมเอบในพรหมวิหารธรรมเป็นสุขประณีตกว่ากามารมณ์ เป็นเหมือนพระพรหมบนดินละจากโลกนี้ไปก็จะไปเกิดเป็นรูปพรหม

3. อรูปาวจรภูมิ เป็นขั้นที่ท่องเที่ยวอยู่ในอรูปารมณ์มีความสุข อยู่ในอารมณ์ของอรูปฌานได้แก่ ภูมิจิตของผู้ที่ทำสมาธิจนกระทั่งได้อรูปฌาน มีความสุขที่ประณีตกว่าอารมณ์ของรูปฌานเมื่อละจากโลกนี้ไปก็จะไปเกิดเป็นอรูปพรหม

4. โลกุตตรภูมิ เป็นขั้นที่พ้นโลกแล้วได้แก่ ภูมิจิตของผู้หมดกิเลสแล้วคือพระอรหันต์ มีความสุขล้วนๆ ละเอียด ประณีต ลึกซึ้ง

หากพระภิกษุฝึกฝนตนเองในเรื่องสมาธิเป็นอย่างดีแล้วจะอยู่ได้อย่างสบายโดยไม่ถูกเรื่องเพศรบกวนเพราะปิติจากสมาธิสามารถทำให้จิตใจอิมเอบกิเลสที่นอน

เนืองอยู่ในสันดาน (อนุสัย) หรือนิสัยเก่าๆ ที่เคยชินไม่สามารถโผล่ขึ้นมาได้เพราะปิติอันเหมือนหินก้อนใหญ่กำลังทับท้ำอยู่ ความคิดหมกมุ่นกับเรื่องเพศหายไปได้พักหนึ่งฮอร์โมนในร่างกายก็ไม่ถูกกระตุ้นจึงอยู่รอดได้โดยไม่ต้องยุ่งกับเรื่องเพศ ผู้ที่สามารถเข้าถึงวิมุตติสุขได้อย่างแท้จริงจะสามารถผ่านเลยเรื่องเพศได้ในระดับหนึ่ง แต่ตราบไคที่ยังไม่มีญาณปัญญาแห่งทะเลเรื่องราวของชีวิตได้ทั้งหมดแล้วปัญหายังหมกมุ่นไม่ได้ และปิติจากสมาธิก็ไม่เพียงพอที่จะทำให้หมดปัญหาได้อย่างสิ้นเชิง เพราะปิติจากสมาธิเหมือนเอาหินทับท้ำเอาไว้เท่านั้น หรือเหมือนโคลนที่ตกตะกอนถ้าไม่ไปแกว่งน้ำก็ไม่ขุ่น แต่ถ้ามีปัจจัยที่ทำให้น้ำต้องแกว่งแล้วโคลนนั่นจะขุ่นขึ้นมาได้อีก

กฎหมายตราสามดวงที่เกี่ยวข้องกับอาบัติปาราชิกสิกขาบท 1

รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชปฐมกษัตริย์ราชวงศ์จักรีทรงชำระกฎหมายโบราณ หรือพระธรรมศาสตร์ พระราชาศาสตร์ และได้ตรวจรวบรวมบัญญัติเป็นกฎหมายตราสามดวง (Three Seals Code) ซึ่งมีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระภิกษุในกรณีอาบัติปาราชิกดังนี้ (ศูนย์ข้อมูลกฎหมายกลาง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, ม.ป.ป.)

พระไอยการลักษณะผัวเมีย มาตรา 40 บัญญัติว่า “40 มาตราหนึ่ง พระครูภิกษุสามเณรผิดเมียท่านถึงชำเราชื่อว่าปาราชิกให้สึกออกเสียแล้วปรับไหม โดยพระราชกฤษฎีกา” มาตรานี้ความว่ากรณีพระภิกษุผิดเมียหรือไปยุ่งกับภรรยาผู้อื่นถึงขั้นชำเราถือเป็นการปาราชิก กฎหมายกำหนดให้ลาสิกขาออกมาแล้วลงโทษโดยการปรับไหมตามที่พระราชกฤษฎีกากำหนด ซึ่งตามพระราชกฤษฎีกาตอนต้นของพระไอยการบทนี้ กำหนดอัตราของโทษปรับไหมไว้ว่าถ้าชายใดทำชู้ด้วยเมียกลางเมีย (ภรรยาที่บิดามารดาสุ่ขอให้ถือเป็นภรรยาหลวง) ให้ไหมวงเต็มโดยพระราชกฤษฎีกาคือปรับไหมเต็มตามจำนวนที่กำหนด ถ้าชายใดทำชู้ด้วยเมียกลางนอก (ภรรยาที่ฝ่ายชายขอหญิงมาเป็นอนุภรรยา) ให้ไหมโดยพระราชกฤษฎีกาเติม ทำ 5 ส่วน ชดเสียส่วน 1 เอา 4 ส่วน (ปรับไหม 4 ใน 5 ส่วน) ถ้าชายใดทำชู้ด้วยเมียกลางทาศี (ภรรยาที่ผู้ชายไถ่ถอนมาแล้วเลี้ยงดูเป็นภรรยา) ให้ไหมโดยพระราชกฤษฎีกาเติม ทำ 5 ส่วนยกเสีย 2 ส่วนเอาสามส่วน

แต่ถ้าพระภิกษุหรือสามเณรเสพเมถุนหญิงยังเป็นโสด พระไอยการได้กำหนดบทลงโทษที่รุนแรงขึ้นโดยในพระไอยการลักษณะผัวเมียมาตรา 41 บัญญัติว่า

“41 มาตราหนึ่ง ถ้าพระครูภิกษุสามเณรผู้อยู่ในศีลทำทวารจาณผิดกิจวินัยทำร้ายด้วยหญิงบพหมีได้ ถึงชำระเป็นสังฆ์ชื่อว่าปาราชิก ให้สึกออกนอกโทษทวนด้วยลวดหนัง 25 ถึง 50 ที ส่งตัวลงหญ้าข้างหลวง ส่วนหญิงนั้นให้ทำโทษหญิงทำชู้นอกใจฉันักแล” (ศูนย์ข้อมูลกฎหมายกลาง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, ม.ป.ป.) กล่าวคือมาตรานี้ลงโทษโดยการเขียนหรือการทวนด้วยลวดหนังผู้กระทำความผิดแล้วยังส่งตัวไปให้ตัดหญ้าข้างหลวง ส่วนหญิงที่มีความสัมพันธ์ลงโทษเช่นหญิงมีชู้ ทั้งนี้การปรับโทษจะเป็นอย่างไรต้องขึ้นกับข้อเท็จจริงแต่ละกรณีไปดังเช่นกฎพระสงฆ์ ซึ่งเป็นการบัญญัติถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นแล้วพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช (รัชกาลที่ 1) ทรงมีพระบรมราชวินิจฉัยปรับบทข้อเท็จจริงแล้ววางบทลงโทษตามกฎหมายตามที่ทรงเห็นเหมาะสม ซึ่งในส่วนกฎพระสงฆ์ต่อบทลงโทษการกระทำผิดทั้งต่อตัวภิกษุสามเณรที่กระทำและผู้เป็นพระอธิการ เจ้าคณะบุคคลที่เกี่ยวข้องดูแลบทปล่อยปลະละเลยจนเกิดความเสียหายขึ้นเช่น

กฎพระสงฆ์มาตรา 5 ได้วางหลักตอนท้ายว่า กรณีถ้าพระภิกษุรูปใดต้องจัดตุปาราชิกทั้งสี่แต่อันใดอันหนึ่งให้ภิกษุรูปนั้น ต้องแจ้งแก่คณะสงฆ์ในการลงอุโบสถนั้นอย่าให้มีการปกปิดโทษการปาราชิกไว้แล้วยังกรองผ้าเข้าปฏิบัติกิจสงฆ์ให้เป็นมณฑลแก่คณะสงฆ์ ถ้าฝ่าฝืนโดยต้องปาราชิกแล้วพิจารณาได้ความว่าเป็นจริงจะมีโทษถึงสิ้นชีวิต แล้วจะทรงริบราชบาตร ชับเขียนตีไประยญาติโยมอย่างหนักมิให้เป็นเยี่ยงอย่าง หรือกฎพระสงฆ์มาตรา 8 ได้กำหนดเอาโทษต่อทั้งฝ่ายพระสงฆ์ที่มีได้เอาใจใส่ดูแลให้การศึกษาอบรมหรือดำเนินการกับพระที่ต้องอาบัติปาราชิก เอาโทษต่อบิณฑาตญาณตีพี่น้องของภิกษุสามเณรที่มีได้ รมัถระวังเอาใจใส่ตักเตือนบุตรของตน เอาโทษต่อครอบครัวและฝ่ายหญิงที่ไม่ดูแลบุตรหลานให้ไปยุ่งเกี่ยวเชิงเมถุนธรรมกับพระภิกษุหรือสามเณร ตลอดจนเอาโทษเพื่อนบ้านที่ไม่ดูแลปกป้องพระศาสนาให้บริสุทธิ์โดยทรงถือว่าบุคคลที่ประพฤติดนเป็นอาบัติปาราชิกนั้นเป็นโจรอยู่ในพระพุทธศาสนาหรือโจรปล้นศาสนา และผู้ที่ปล่อยปลະละเลยดังกล่าวเป็นเสมือนการสมคบคู่เห็นกับผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นฝ่ายพระภิกษุสามเณรที่กระทำหรือฝ่ายหญิงที่ไปยุ่งเกี่ยวเมถุนธรรมกับภิกษุสามเณรนั้น (ศุขารัตน์ เสงตระกุล, 2552)

จากที่กล่าวข้างต้นพบว่า สังคมไทยในอดีตมีการกำหนดบทลงโทษทางอาญาสำหรับกรณีพระภิกษุสหเมถุนไว้อย่างชัดเจน และยังได้ขยายถึงชุมชนเข้ามามีบทบาท

ในการป้องกันควบคุมการกระทำผิดอาบัติเสพเมถุนเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย และ ศีลธรรมอันดีต่อสังคม ซึ่งบทลงโทษก่อนรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ก็มีกำหนดอย่างชัดเจน เช่น พุทธศาสนาสัมัยกรุงศรีอยุธยาส่วนที่เกี่ยวกับการใช้อำนาจของพระมหากษัตริย์ในการลงโทษพระภิกษุ ซึ่งต้องอาบัติปาราชิกจะเป็นการลงโทษตามกฎหมายกรุงศรีอยุธยามีลักษณะเป็นโทษที่รุนแรงมาก หรือมีลักษณะการลงโทษแบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน หรือในสมัยกรุงธนบุรี สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชเอาผิดกับพระภิกษุที่กระทำผิดถึงขั้นปาราชิกด้วยพระองค์เอง พระภิกษุที่กระทำผิดพระธรรมวินัยจะถูกตรวจสอบควบคุมจากพระมหากษัตริย์ และคณะสงฆ์ที่พระมหากษัตริย์เป็นผู้แต่งตั้ง ซึ่งหากพิสูจน์ว่ามีความผิดจริงต้องรับโทษอาญารุนแรงถึงขั้นประหารชีวิต

การกระทำผิดอาบัติปาราชิกสิกขาบท 1 ตามพระธรรมวินัยเปรียบเทียบกับกฎหมายอาญาของไทย

พิจารณาตามพระธรรมวินัยพบว่า ความผิดพระธรรมวินัยกรณีปาราชิกสิกขาบท 1 แม้เป็นพฤติกรรมธรรมดาตามธรรมชาติของมนุษย์ แต่ถ้าพระสงฆ์มีการเสพเมถุนกับหญิง ชายหรือสัตว์มีความผิดฐานปาราชิกขาดจากความเป็นพระ (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2546) เพราะโดยหลักแล้วการสละความสุขสบายอย่างปลุขคนธรรมดา เพื่อเข้าสู่สมณเพศก็เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงหนีออกจากกาม ละเว้นไว้ซึ่งความสัมพันธ์ทางเพศ และการมีศีลที่บริสุทธิ์อื่นต้องประพฤติพรหมจรรย์เพื่อให้เกิดความบริสุทธิ์ทั้งร่างกายและจิตใจ การเสพเมถุนจึงเป็นการปฏิบัติตนเช่นอย่างฆราวาสผู้ครองเรือน ซึ่งถือว่าไม่เหมาะสม และเป็นการประทุติชั่วอย่างร้ายแรงต่อพระพุทธศาสนา ไม่สมควรดำรงสมณเพศอยู่ต่อไป (คทาวุธ วีระวงษ์, 2554) การที่พระสงฆ์เสพเมถุนนี้ถือว่าเป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์จึงต้องปรับเป็นอาบัติปาราชิก ไม่มีสิทธิอื่นชอบธรรมที่จะอยู่อย่างพระภิกษุต่อไปได้

พิจารณาตามกฎหมายอาญาพบว่า การกระทำผิดปาราชิกสิกขาบท 1 ไม่มีความผิดทางอาญาถ้าเป็นการเสพเมถุนกันระหว่างพระภิกษุกับหญิงหรือชายด้วยความสมัครใจยินยอมกันทั้งสองฝ่าย เว้นแต่จะเข้าหลักเกณฑ์เรื่องการข่มขืนตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 และมาตรา 277 โดยการเสพเมถุนตามพระธรรมวินัยหมายรวมถึง การร่วมเพศทั้งทางอวัยวะเพศ ช่องทวารเบา ช่องทวารหนักหรือแม้กระทั่งช่องปากก็เป็นปาราชิก ซึ่งประมวลกฎหมายอาญามีลักษณะความผิดที่คล้ายกับความผิดฐานปาราชิกในมาตรา 276 วรรค 1 และวรรค 2 ที่บัญญัติว่า

มาตรา 276 ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เชิญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่งหมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่นหรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำต่ออวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2551)

พิจารณาได้ว่าลักษณะความผิดที่กฎหมายบัญญัติมีลักษณะความผิดที่คล้ายคลึงกับพระธรรมวินัยอย่างมากกล่าว คือ ไม่ว่าจะเป็นการร่วมเพศหรือใช้อวัยวะเพศทางช่องทางใดก็ตามก็เป็นความผิด และไม่ว่าเป็นการร่วมเพศกับหญิงหรือชายก็เป็นความผิด แต่ประเด็นที่แตกต่างคือในเรื่องความยินยอม โดยกฎหมายอาญานั้นจะเป็นความผิดต่อเมื่อหญิงหรือชายนั้นไม่ยินยอม แต่ในพระธรรมวินัยแม้หญิงหรือชายจะยินยอมให้มีการร่วมเพศก็เป็นความผิด และที่แตกต่างอีกกรณีคือ พระธรรมวินัยนั้นแม้ร่วมเพศกับสัตว์ก็มีความผิดแต่ตามกฎหมายอาญาแล้วอาจมีความผิดก็ได้ เช่น เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 381 ว่าผู้ใดกระทำการทารุณต่อสัตว์หรือฆ่าสัตว์โดยให้ได้รับทุกข์ทรมานโดยไม่จำเป็นและการพยายามข่มขืนกระทำชำเราหรือกระทำอนาจาร

โดยสรุปแล้วปาราชิกสิกขาบท 1 ตามพระธรรมวินัยเป็นความผิดอย่างร้ายแรงต่อพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมากและเป็นอาบัติอย่างหนักประเภทปาราชิกขาดจากความเป็นพระทันที แต่การกระทำดังกล่าวนี้ อาจไม่มีความผิดตามกฎหมายอาญา คือ การเสพเมถุนแม้เป็นความผิดที่ร้ายแรงต่อพระพุทธศาสนา แต่ไม่ได้เป็นความผิดต่อกฎหมายบ้านเมือง โดยกฎหมายไม่ได้เอาผิดทั้งภิกษุ หรือแม้กระทั่งหญิงหรือชายที่ทำการเสพเมถุนกับภิกษุ โดยมีเพียงมาตรการทางคณะสงฆ์เท่านั้นที่ทำการลงโทษพระภิกษุรูปนั้นกล่าวคือ การจัดการให้พระภิกษุลาสิกขาหรือสละสมณเพศเท่านั้น แต่ไม่มีมาตรการใดๆ ลงโทษผู้ที่เสพเมถุนกับภิกษุอย่างไรก็ดีถ้าการเสพเมถุนของพระภิกษุเข้ากรณีการเสพเมถุนโดยอีกฝ่ายไม่ยินยอมหรือกรณีเป็นเด็กอายุไม่เกิน 15 แม้อินยอม กรณีนี้เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 หรือ 277 แล้วแต่กรณี

ตัวอย่างคดีพระภิกษุอาบัติปาราชิกสิกขาบท 1

นาย ป. ผู้กระทำความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนาอยู่กินกับ น.ส. ล. มากกว่า 20 ปี มีบุตรด้วยกัน 2 คน มีอาชีพเลี้ยงกุ้ง ที่ผ่านมาช่วงเวลากลางคืนจะไปนอนเฝ้าอยู่ที่บ่อเลี้ยงกุ้งไม่เคยทราบมาก่อนว่าภรรยาตนแอบมีชู้ จนมาระยะหลังได้ข่าวจากปากของชาวบ้านว่า มีพระได้แอบมาพบกับภรรยา นาย ป. ในทางชู้สาวบ่อยครั้ง เวลา กลางคืนจะมารับตัว น.ส. ล. ออกนอกบ้าน เมื่อทราบเรื่องใหม่ๆ ก็บอกให้เลิกพฤติกรรม นั้นเสีย แต่ น.ส. ล. ยังไม่ยอมเลิกรา จนวันเกิดเหตุช่วงหัวค่ำ ขณะที่กำลังเฝ้าอยู่ในบ่อ เลี้ยงกุ้ง นาย ป. รู้สึกหิวข้าว จึงได้เดินกลับมายังบ้านพักพร้อมกับได้ถืออาวุธปืนลูกซอง ที่ใช้ถือติดตัวในการเฝ้าทรัพย์สินอยู่เป็นประจำเนื่องจากในพื้นที่มีโจรขโมยชุกชุม และ ไม่ได้ตั้งใจจะมาก่อเหตุ แต่เมื่อมาถึงบ้านก็ได้พบกับพระ ม. ได้ขั้บรมมาถึงที่เกิดเหตุพอดี นาย ป. จึงได้ร้องตะโกนถามพระ ม. ว่า “จะไปไหน” โดยที่พระ ม. กลับพูดจาแบบ นักเลงใส่ตนว่า “กูจะมาหาเมีย” นาย ป. ถามว่าจะมารับเมียกูไปไหน พระ ม. ตอบว่า “เมียมึงก็เหมือนเมียกู” จึงทำให้รู้สึกเจ็บปวดและเกิดบันดาลโทสะอย่างมาก จึงได้ ใช้อาวุธปืนที่ถือติดมือมายิงเข้าใส่ 1 นัด จากนั้นจึงได้หลบหนีออกจากบ้านไป และ กลับมามอบตัวกลับตำรวจ

จากกรณีนี้เห็นได้ว่า นาย ป. เป็นสามีของ น.ส. ล. แม้ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่เมื่ออยู่กินฉันสามีภรรยาจนมีบุตรด้วยกันถึงสองคนแล้ว นาย ป. ย่อมเป็นสามีของ นางสาว ล. โดยพฤตินัย มีสิทธิที่จะปกป้องสิทธิของตนในฐานะสามี เมื่อมีบุคคลอื่น มายุ่งเกี่ยวหรือข้องแวะกับเมียตัวเอง นาย ป. สามารถปกป้องสิทธิของตนเองได้ เมื่อ พระ ม. เข้ามายุ่งเกี่ยวกับ น.ส. ล. เมียของตนในลักษณะชู้สาว และยังพูดจาในลักษณะ อันเป็นการเหยียดหยามและข่มเหงทางจิตใจกันอีก จึงทำให้นาย ป. เกิดบันดาลโทสะ ใช้ปืนลูกซองที่พกติดตัวยิงพระ ม. หนึ่งนัดเสียชีวิต ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 72 บัญญัติว่า “ผู้ใดบันดาลโทสะโดยถูกข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็น ธรรม จึงกระทำความผิดต่อผู้ข่มเหงในขณะนั้น ศาลจะลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าที่กฎหมาย กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้” การที่นาย ป. ใช้ปืนยิงพระ ม. เนื่องจาก พระ ม. พูดจาแบบนักเลงใส่ตนว่า “กูจะมาหาเมีย” นาย ป. ถามว่าจะมารับเมียกูไปไหน พระ ม. ตอบว่า “เมียมึงก็เหมือนเมียกู” ถือว่าเป็นการข่มเหงจิตใจอย่างร้ายแรงด้วยเหตุ อันไม่เป็นธรรม แม้ว่านาย ป. กับนางสาว ล. จะไม่ได้เป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมาย

แต่ก็อยู่กินกันมากกว่า 20 ปี จนมีบุตรด้วยกันถึง 2 คน ย่อมมีความรักใคร่และห่วงหา
การที่นาย ป. ใช้ปืนลูกซองที่พกติดตัวเพื่อป้องกันทรัพย์สินพระ ม. ไปหนึ่งนัดในขณะนั้น
จึงเป็นการกระทำความผิดต่อผู้ช่มเหงในขณะนั้น การกระทำของนาย ป. จึงเป็น
การกระทำโดยบันดาลโทสะ เพราะถูกช่มเหงทางจิตใจอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็น
ธรรมศาลสามารถใช้ดุลพินิจจะลงโทษนาย ป. สำหรับความผิดฐานฆ่าคนตายเพียงใด
ก็ได้

นางสาว ล. ผิดแย้ง คือ ศีลธรรม ในส่วนอื่นไม่ขอกล่าวถึง

พระ ม. กระทงแรก คือ ผิดศีลธรรมอย่างร้ายแรง เป็นถึงพระภิกษุมาทำ
พฤติกรรมไม่สมควรเป็นการทำลายพระพุทธศาสนาอย่างร้ายแรง ในส่วนกระทง
ที่สองการที่พระเสพเมณุนเป็นการกระทำผิดวินัยสงฆ์ มีโทษทงพระวินัยปรับอาบัติปาราชิก
ต้องลาสิกขาจากการเป็นพระส่วนการปรับโทษทงอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 206 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทงทำด้วยประการใดๆ แก้วัตถุหรือสถานอันเป็นที่เคารพ
ในทงศาสนาของหมู่ชนได้อันเป็นการเหยียดหยามศาสนานั้น ต้องระวางโทษจำคุก
ตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”
หมายความถึงกฎหมายมาตรา 206 เป็นการเอาโทษกับบุคคลที่กระทงการอันมิสมควร
กับหรือสถานทีอื่นเป็นที่เคารพในทงศาสนาของผู้คนทั่วไป การกระทงทำด้วยประการใดๆ
หมายความว่ากระทงทำอันมิสมควรไปในทงเหยียดหยามศาสนาเช่นการกระทงทำของ
พระสงฆ์ที่เสพเมณุนถือว่าเป็นการกระทงทำที่ไม่สมควรและเป็นการเหยียดหยามศาสนา
แต่องค์ประกอบของความผิดมาตรา 206 บัญญัติไว้ว่าการกระทงทำอันมิสมควรนั้นต้อง
เป็นการกระทงทำต่อวัตถุหรือสถานทีอื่นเป็นที่เคารพในทงศาสนาของหมู่บุคคล แต่ใน
กรณีทีพระสงฆ์เสพเมณุนั้นแม้จะเป็นการกระทงทำอันไม่สมควรต่อศาสนาแต่ไม่ได้กระทงทำ
ต่อวัตถุหรือสถานทีอื่นเป็นที่เคารพ ทำให้ไม่ครบองค์ประกอบความผิดของกฎหมาย
จึงไม่สามารถเอาผิดทงอาญากับพระทีเสพเมณุนได้แม้ว่าจะเป็นการทำลายศาสนา
อย่างร้ายแรงก็ตามเพราะในส่วนกฎหมายยังไม่มีกรบัญญัติไว้โดยตรงว่าการเสพเมณุน
ของพระสงฆ์เป็นความผิดอาญา จึงมีโทษทงพระวินัยเท่านั้น

การกระทำผิดปราชาชิกสิกขาบท 1 ตามบทบัญญัติกฎหมายประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

บทบัญญัติกฎหมายประเทศลาวในส่วนการเอาผิดของพระภิกษุที่เสพเมณู มีมาแต่ครั้งกฎหมายโบราณ คือ พระธรรมศาสตร์หลวง ซึ่งเป็นกฎหมายแม่โดยอาศัย ปัญจศีล หรือศีล 5 เป็นหลักบัญญัติ มีส้อยสายคำ ซึ่งอิงพระปาฏิโมกข์ของพระสงฆ์ เป็นหลัก แต่ปรับบทลงโทษเป็นตามหนักเบา และสุวรรณมุกขาได้เปรียบเทียบ การกระทำผิดของอาณาจักรกับธรรมจักรไว้ในพุทธจักร ในส่วนของอาณาจักร บทกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับพระภิกษุที่อาบัติปราชาชิกสิกขาบท 1 ปรากฏในมาตรา 130 หมวดที่ 6 ว่าด้วยการกระทำผิดต่อสายผ้าเวีย ครอบคร้ว และยึดครองประเพณี แห่งกฎหมายอาณาจักรลาวปี ค.ศ. 2005 ดังนี้

มาตรา 130 การทำชำเราพระภิกษุ สามเณร ภิกษุสามเณรองคิใดหากได้เสพเมณู กับผู้หญิงหรือผู้ชายจะถูกลงโทษ ตัดอิสรภาพแต่ 6 เดือนสามปี และจะถูกปรับไหม แต่ 500,000 กีบหา 3,000,000 กีบ ผู้หญิงหรือผู้ชายที่ได้สมัครใจเสพสมกับภิกษุหรือ สามเณรจะถูกลงโทษในสถานเดียวกัน (คชารัตน์ เสงตระกุล, 2552)

จากมาตราดังกล่าวเห็นได้ว่า การกระทำของพระภิกษุสามเณรเป็นการกระทำ ผิดต่อยึดครองประเพณี และผู้ที่ร่วมประเวณีไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชายกฎหมาย ให้เอาโทษเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ตามกฎหมายอาญาลาวได้วางหลักกฎหมายการรับผิด ทางอาญาไว้ในมาตรา 2 หมวดที่ 1 ว่าด้วยหลักการรวม โดยกฎหมายบัญญัติว่า “พื้นฐานของความรับผิดชอบทางอาญา บุคคลใดจะมีความรับผิดชอบทางอาญา และ จะถูกลงโทษทางอาญาได้ต่อเมื่อบุคคลผู้นั้น หากมีการกระทำโดยเจตนาหรือด้วยความไม่ระมัดระวังที่เป็นภัยต่อสังคม ซึ่งกำหนดไว้ในกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่น ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่ได้กำหนดโทษทางอาญาเท่านั้น” เมื่อ มีคำตัดสินของศาลจึงรับโทษความผิดนั้นตามกฎหมายอาญามาตรา 28 หมวด 5 ที่แบ่งประเภทโทษออกเป็น 2 ประเภทคือ โทษต้นตอและโทษเพิ่ม ซึ่งสรุปได้ว่า ภิกษุสงฆ์และผู้ร่วมเสพเมณูมีความผิดตามบทบัญญัติกฎหมายประเทศลาว โดยไม่มี ยกเว้น (ต่างจากกฎหมายอาญาประเทศไทย) แสดงให้เห็นถึงความเข้มข้นของกฎหมาย บ้านเมือง หรือกฎหมายอาญาลาวที่ให้ความสำคัญ และประสงค์ให้ภิกษุสงฆ์ สามเณร รวมทั้งฆราวาสมีพฤติกรรมที่เหมาะสมไม่ประพฤติเสื่อมเสียในทางเพศ เพื่อปกป้อง พระพุทธศาสนาและจารีตประเพณีอันดีงามของประเทศลาว

บทลงโทษของประเทศไทยที่ควรจะเป็นต่อพระภิกษุที่อาบัติปาราชิกสิกขาบท 1

การดำเนินคดีตามกฎหมายต่อพระสงฆ์ในเรื่องเสพเมถุนของสังคมไทยปัจจุบัน เห็นได้ว่า เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมจะพาพระภิกษุผู้กระทำความผิดไปพบเจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอ หรือเจ้าคณะจังหวัดเพื่อทำพิธีลาสิกขาส่วนการดำเนินคดีตามกฎหมาย บ้านเมือง หรือกฎหมายอาญานั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจทำสำนวนได้เป็นเฉพาะรายแล้ว แต่ละกรณี ซึ่งหากไม่มีผู้ฟ้องก็ไม่สามารถดำเนินคดีได้ดังเช่นที่ผ่านมาไม่นาน กรณีที่ พระเกษม อาจินณสีโล เจ้าสำนักสงฆ์สามแยก จังหวัดเพชรบูรณ์ ยอมลาสิกขา พันผ้าเหลืองและเปิดปากยอมรับเคยตักศิษย์ที่เป็นเด็กผู้ชาย (ไทยรัฐออนไลน์, 2558) แต่ไม่มีมาตรการลงโทษจากกฎหมายบ้านเมืองแต่อย่างใด ยังคงสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ ซึ่งเรื่องทำนองนี้ยังมีอีกหลายกรณีที่ไม่ได้กล่าวถึง เมื่อเป็นเช่นนี้บทลงโทษต่อพระภิกษุที่อาบัติปาราชิกสิกขาบท 1 ควรมีการแก้ไขกฎหมายอาญาและกฎหมายธรรมนูญฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2511) ว่าด้วยการลงโทษนิครนังเพื่อให้เกิดความชัดเจน และรัดกุมสำหรับการเอาผิดต่อพระภิกษุที่อาบัติปาราชิกสิกขาบท 1 ดังนี้

กฎหมายอาญา : ควรเพิ่มบทลงโทษเอาผิดแม้กรณีอีกฝ่ายยินยอมก็ตาม ซึ่งเพิ่มเติมในประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ลักษณะ 4 ความผิดเกี่ยวกับศาสนา และประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีต่อสังคม โดยในปัจจุบันความผิดเกี่ยวกับเพศของประมวลกฎหมายอาญากำหนดโทษในฐานความผิด 3 ประเภทได้แก่ ประหารชีวิต จำคุก และปรับ ซึ่งฐานความผิดแต่ละฐานกำหนดลักษณะโทษและอัตราโทษไว้ต่างกันตามความร้ายแรงแห่งพฤติการณ์ ดังนั้นการแก้ไขกฎหมายเพื่อกำหนดโทษของภิกษุรวมทั้งบุคคลที่เสพเมถุนกับภิกษุต้องแยกว่าพฤติกรรมใดควรเป็นโทษ เช่น กรณีการเสพเมถุนโดยสมัครใจของภิกษุหรือผู้เสพเมถุนกับภิกษุควรกำหนดเป็นฐานความผิดกลาง โดยลงโทษจำคุกและปรับ (ศุภรัตน์ เสงตระกูล, 2552) และอาจกำหนดมูลเหตุชกแจงพิเศษตามกฎหมายเพิ่มเติมเข้าไป เช่น “อันเป็นการเสื่อมเสียต่อพระศาสนา ความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน” เพื่อให้เกิดความชัดเจนขึ้นส่วนกรณีการเสพเมถุนโดยการถูกข่มขู่บังคับไม่ว่าจะเป็นกรณีภิกษุเป็นฝ่ายขู่เชิญบังคับหรือถูกผู้อื่นขู่เชิญบังคับก็เป็นเหตุพิเศษที่เป็นเหตุเพิ่มโทษ แต่ถ้าเป็นพฤติกรรมที่เป็น “กรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท” ให้ดำเนินการตามหลัก

กฎหมายและฐานความผิดที่โทษหนักที่สุด หรือถ้าเป็นกรณี “หลายกรรมหลายวาระ” ให้ดำเนินการพิจารณาลงโทษทุกกรรมตามกระหนงความผิดตามกฎหมายอาญา มาตรา 91 แต่ทั้งนี้เมื่อเรียงกระหนงความผิดแล้วอัตราโทษร่วมกันต้องไม่เกินตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา 91

กฎหมายธรรมนูญฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2511) ว่าด้วยการลงนิคหกรรม : เนื่องจากกฎหมายธรรมนูญใช้มานานกว่า 50 ปี ไม่เกื้อหนุนและเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมสนับสนุนและรักษาไว้ ซึ่งธรรมเนียมของพระพุทธศาสนา นอกจากนี้มหาธรรมนูญหรือพระภิกษุผู้ปกครองยังไม่สามารถกำหนดหลักการพิจารณาให้มีสภาพบังคับใช้ดังเช่นกฎหมาย จึงสมควรอย่างยิ่งที่ควรปรับแก้ให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยแก้กฎหมายนี้ให้เป็นพระราชบัญญัติเพื่อให้ความชัดเจนและบังคับใช้ดังเช่นกฎหมายและเพิ่มเติมรายละเอียดของบทบัญญัติให้เกิดความเป็นธรรมมากขึ้น และมีความเหมาะสมกับสภาพปัจจุบันเช่นให้คู่กรณีสามารถร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้เมื่อปรากฏพยานหลักฐานใหม่เพิ่มเติมในภายหลังซึ่งอาจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในคำวินิจฉัยเป็นต้น

บทสรุป

พระภิกษุเป็นบุคคลที่ทางพระพุทธศาสนาถือว่าเป็นสาวกที่ทำหน้าที่สืบทอดพระพุทธศาสนาต่อจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระภิกษุจึงอยู่ในฐานะสูงที่ควรแก่การสักการะสมควรต้องประพฤตินอยู่ในพระธรรมวินัยเพื่อเป็นแบบอย่างแก่ประชาชนทั่วไป การที่พระภิกษุต้องอาบัติปาราชิกสิกขาบท 1 หรือผิดฐานเสพพุนจึงต้องรับผิดชอบกฎหมายทางธรรมควบคู่กับกฎหมายทางโลก (กฎหมายบ้านเมือง, กฎหมายอาญา) เพื่อเป็นการปกป้องพระพุทธศาสนาควบคู่กับความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของสังคมแต่ปัจจุบันพบว่า บทลงโทษของพระภิกษุที่อาบัติปาราชิกสิกขาบท 1 ยังไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคมกล่าวคือ พระภิกษุเพียงแต่รับโทษจากกฎหมายทางธรรมด้วยการลาสิกขา แต่รอดพ้นจากกฎหมายทางโลก เมื่อเป็นเช่นนี้ การกำหนดบทลงโทษของพระภิกษุที่อาบัติปาราชิกสิกขาบท 1 ต้องปรับเปลี่ยนกฎหมายทางโลกและพระราชบัญญัติสงฆ์ พ.ศ. 2505 ในส่วนของกฎหมายธรรมนูญฉบับที่ 11 ว่าด้วยการลงนิคหกรรมควบคู่กันเพื่อให้บทลงโทษของพระภิกษุที่ปาราชิกสิกขาบท 1 เกิด

ความเหมาะสมและสอดคล้องต่อการดำเนินการต่างๆ ตามกระบวนการยุติธรรม
ทางอาญา

เอกสารอ้างอิง

- คชารัตน์ เสงตระกุล. (2552). การกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาของพระสงฆ์ที่อาบัติ
ปาราชิกกรณีเสพเมถุน. *วารสารกระบวนการยุติธรรม*, 2(1), 49-62.
- Hayngdtragoon, Katarat. (2009). To determine the criminal liability of
the clergy of the offense of sexual intercourse Igarashi. *Journal
justice*, 2(1), 49-62.
- คทาจุฑา วีระวงษ์. (2554). *การดำเนินคดีอาญากับพระสงฆ์ตามพระราชบัญญัติพระสงฆ์
พ.ศ. 2505 และฉบับแก้ไข (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขากฎหมายอาญา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Verawong, Katavut. (2011). *Criminal proceedings against the priests,
monks Act 2505 and Amendment (No. 2) Act 2535*. Thesis LL.M.
Criminal Justice branch Thammasat University.
- ไทยรัฐออนไลน์. (17 ม.ค. 2558). *ช็อก! ‘พระเกษม’ รับชั้ดตุ้ยลูกศิษย์ อ้างไม่รู้ตัว ไม่ผิด
พระธรรมวินัย*. สืบค้น 28 มีนาคม 2559, จาก [http://www.thairath.co.th/
content/475268](http://www.thairath.co.th/content/475268)
- Thairath online. (17 Januay 2015). *Shock! “Gasaym monks” Sexual
intercourse with student, I do not know Do not discipline*. Retrieved
March 28, 2016, from <http://www.thairath.co.th/content/475268>
- พระอาจารย์คึกฤทธิ์ โสตถิผโล. (2552). *อริยวินัย รวบรวมจากพระไตรปิฎก
(พิมพ์ครั้งที่ 10)*. กรุงเทพฯ : คิว พรินท์แมนเนจเม้นท์.
- Sohttipaloh, Monk Keukrit. (2009). *noble disciplineassemble Tripitaka.
(10th ed.)*. Bangkok : Q printmanagement.
- พระไตรปิฎก. (2557). *พระไตรปิฎกเล่มที่ 1 วินัยปิฎกที่ 1 มหาวีมังค์ ภาค 1*. สืบค้น
27 มีนาคม 2559, จาก [file:///C:/Users/Administrator/Downloads/
TriMCU_01.pdf](file:///C:/Users/Administrator/Downloads/TriMCU_01.pdf)

- Tripitaka. (2015). *Tripitaka vol 1 discipline 1 Mahawipang 1*. Retrieved March 27, 2016, from file:///C:/Users/Administrator/Downloads/TriMCU_01.pdf
- ศูนย์ข้อมูลกฎหมายกลาง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (ม.ป.ป.). *200 ปีกฎหมายตราสามดวง*. สืบค้น 26 มีนาคม 2559, จาก http://www.thailaws.com/download/thaidownload/200year_3duanglaw.pdf
- Federal Law Information Center The Council of State. (n.d.). *200 years of first Thai enacted law*. Retrieved March 26, 2016, from http://www.thailaws.com/download/thaidownload/200year_3duanglaw.pdf
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2546). *พระราชบัญญัติคณะกรรมการ พ.ศ. 2505*. สืบค้น 26 มีนาคม 2559, จาก <https://docs.google.com/r?a=v&pid=sites&srcid=ZGVmYXVsdGRvbWFpbmxcrcmxhbmQ1M3xneDphOTU0YjZiN2M1YjVlYg>
- The Council of State. (2004). *Sangha Act 2505*. Retrieved March 26, 2016, from <https://docs.google.com/viewer?a=v&pid=sites&srcid=ZGVmYXVsdGRvbWFpbmxcrcmxhbmQ1M3xneDphOTU0YjZiN2M1YjVlYg>
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2551). *พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499*. สืบค้น 26 มีนาคม 2559, จาก http://library2.parliament.go.th/library/content_law/18.pdf
- The Council of State. (2008). *Act, the Criminal Code Act 2499*. Retrieved March 28, 2016, from http://library2.parliament.go.th/library/content_law/18.pdf